Temps Ordinari - Trentè diumenge

Per LlorencP el dl., 19/10/2026 - 10:00

Ex 22,20-26
1Te 1,5c-10
Mt 22,34-40

Les darreres setmanes hem vist com Jesús era assetjat pels notables del poble, pels fariseus i els saduceus. I, de vegades, els ha respost amb gran contundència i valentia. Avui continuen les preguntes capcioses adreçades a Jesús, però sembla que alguna cosa canvia quan li plantegen una pregunta oberta: «Mestre, quin és el manament més gran de la Llei?». En lloc de retreure als fariseus que el vulguin posar a prova, Jesús respon obertament. Com si allò que dirà ja fos prou element de judici i de valoració del camí que seguim, sense necessitat de més paraules ni discussions.

I què diu Jesús?

Primer, que el fonament de tot és l'amor a Déu. No es tracta d'un manament que exigeixi submissió ni del compliment d'unes prescripcions concretes. Jesús dona un criteri de vida: per viure com cal, l'essencial és estimar Déu de manera total i radical. Sí, Jesús parla de totalitat: tota la persona, amb les diverses dimensions que la constitueixen, està cridada a estimar Déu. I és que la base de tot és l'amor. Com dirà sant Agustí: «Estima i fes el que vulguis». No perquè, amb l'excusa d'estimar, puguem fer qualsevol cosa. Del que es tracta és que, si estimem de debò, la resta vindrà com a conseqüència. Per tant, el fonament de tot és l'amor a Déu.

I què significa «estimar Déu», a qui no veiem, en qui només podem creure? Potser estimar Déu vol dir deixar-se captivar per la seva Paraula, deixar-se interpel·lar pel testimoniatge preciós de tants creients que, moguts per Déu, han teixit històries de vida precioses. Estimar Déu vol dir també estimar allò que Ell ens ha anat manifestant que estima: totes les seves criatures, amb una tendresa i una cura especials envers les més desvalgudes i menystingudes… Estimar Déu potser vol dir també estimar el seu projecte per a la humanitat, per a aquest món que tant gemega i que voldríem que fos tan diferent… Si hom estima i valora profundament allò que Déu estima, la seva Paraula, el seu projecte, els seus criteris… ¿com no quedarà transformat i impulsat a viure una vida nova?

Però Jesús planteja un segon manament. Diu que és "semblant a aquest". Sí, potser és semblant perquè també parla d'amor i de totalitat. Però és ben diferent perquè aquí ens parla de l'amor als altres, a les altres persones. I si, parlant de Déu, ens preguntàvem com es podia estimar algú a qui no veiem, ara ens passa gairebé el contrari: com podem estimar els altres quan coneixem les seves limitacions, les seves arestes, aquelles coses seves que ens molesten o ens incomoden? Sí, si és difícil estimar «aquell a qui no veiem», també pot ser difícil estimar els altres quan descobrim els seus límits.

Doncs sí, Jesús ens convida a estimar radicalment aquell a qui no veiem i, alhora, a estimar els altres «com a nosaltres mateixos», malgrat tot. Potser, si ho fem, podrem descobrir quelcom sorprenent: que l'amor pot tenir una força transformadora, tant en l'altre com en nosaltres mateixos.

Es tracta de viure un amor lúcid, que sap marcar límits, però que també sap donar testimoniatge, oferir orientacions i plantejar reptes. Perquè les persones som éssers sempre en creixement, sempre amb la possibilitat de millorar, de fer camí. I qui estima pot fer camí i ajudar els altres a fer-ne, des d'un amor constructiu i pacient.

Tant de bo sapiguem viure aquests dos manaments fonamentals que ens planteja Jesús: l'amor a Déu i a tot allò que Ell estima, i l'amor als altres, un amor que sigui transformador per a tots i totes. Que Ell ens ajudi a estimar Déu i els altres d'una manera radical i fecunda.

ETIQUETES
MANAMENTS ESTIMAR DÉU ESTIMAR ELS ALTRES CAMÍ